

 Tweet <1 Mi place <2€ Share +1 <0

Gabriel GIURGIU | euro-skepsis

Simplu ca-n Europa

Presupunem că nu aveți un Powerpoint în față. Vă voi explica modul în care ajunge pînă la noi, la cetățenii unui stat membru (refuz în continuare titulatura „cetățean european“), o decizie luată la Bruxelles. Carevasăzică - o directivă, un regulament, o recomandare. Care înseamnă aproape trei sferturi din legislația națională a oricărui stat membru. Urmăriți cu atenție! S-ar putea să pricepeți cîte ceva.

În primul rînd, drept de inițiativă legislativă are, în primul rînd, Comisia Europeană. Reprezentanții ei fac un proiect pe baza unui studiu de impact care dorește să crească gradul de integrare a economiilor naționale, să protejeze mediul, să apere consumatorul, să asigure solidaritatea socială a Europei și să reducă din decalajele dintre zonele mai bogate și cele mai sărace ale continentului. Pînă aici, e simplu!

DE ACELASI AUTOR

- » Prieteni la ofertă
- » Der Putin
- » Gazul șoaptelor
- » Sîntem de invidia (teoretică a...) Europei!

Ideea cu pricina este, în principiu, supusă unei consultări publice. Se postează, așadar, pe site-ul Comisiei, la rubrica „Your Voice“. Acolo, oricare dintre părțile implicate (organizații nonguvernamentale, syndicate, patronate, autorități locale, cetățeni) își spune părerea. Totul se adună și se introduce, sau nu, (după caz) în propunerea pe care Comisia o avansează Consiliului. Este firesc. Pînă la urmă, în felul în

care arată acum aranjamentul de putere comunitar, Consiliul este garantul reprezentării intereselor naționale, iar Comisia (apărător al binelui comun) are 28 de membri ale căror poziții și funcții depind de șefii de stat, astfel încît ușoara poziție dominantă a Consiliului este, oarecum, de înțeleș.

La acest moment, se formează și clasamente informale (pe națiuni), în funcție de viteza cu care sînt „sifonate“ informațiile (teoretic) confidențiale de la secretariatul general al domnului Barroso către reprezentanțele naționale, cu sediul în capitala Belgiei. Pare-se că locul întîi este ocupat de britanici, cu o medie de sub zece minute. Totul este *off the record*, bineînțeleș. Propunerea astfel desenată este pusă în dezbaterea și negocierea statelor membre, în discretele ședințe COREPER. Acolo, la nivel de experți pe capitole, se discută punct cu punct, în toate detaliile posibile, documentul cu pricina. Exemplele pot fi halucinant de diverse, de la „Norme privind instrumentele sanitare tăioase“, pînă la „Speciile faunei și florei care pot fi considerate invazive și dăunătoare biodiversității“. Oricare dintre aceste teme poate declanșa pasiuni nebănuite și poate cere „apărarea interesului național“ din partea reprezentanților din COREPER. Pînă la urmă, în principiu, se ajunge la un consens pe aproximativ 90% din text. Restul - adică detaliile spinoase - este lăsat spre rezolvare miniștrilor „de linie“, care se întîlnesc în Consiliu. Această etapă nu este deschisă publicului. Presa are embargo.

Tot prin această perioadă, documentul este trimis spre consultare celor două organizații cu rol relativ incert și cu bugete consistente: Comitetul economic și social și Comitetul regiunilor. Cu alte cuvinte, este cerută părerea patronatelor, a ONG-urilor și a sindicatelor, precum și a reprezentanților multor regiuni din statele membre ale Uniunii. În principiu, în acest stadiu, publicul are acces la dezbateri. Pur consultative, altminteri.

În sfîrșit, propunerea ajunge la Parlamentul European în ceea ce se numește Prima Lectură (scuzați majusculele, veți vedea că au importanță). Se constituie un grup de lucru condus de un raportor (europarlamentar) și supravegheat de un *shadow*-raportor (raportor din umbră - europarlamentar, de asemenea). Aceștia se vor întîlni în cadrul lucrărilor comisiilor parlamentare de specialitate, unde ai zice că dezbaterile sînt publice și observate atent de cetățeanul elector și contribuabil din statele membre. Așa sună teoria. Numai că, în comisii, reprezentanții diverselor partide politice europene vin cu... lecțiile la pachet. Altfel spus, votul pentru sau contra numitei propuneri este decis în cadrul ședințelor de grup (politic, evident). Acolo se hotărăște poziția partidului (pro sau contra, setul de obiecțiuni și amendamente). Acea ședință este cu ușile închise. Cu alte cuvinte, ceea ce vede publicul la întîlnirile Comisiei reprezintă simpla enunțare a concluziilor trase în spatele unor uși închise. Exerciții de retorică, balet de imagine spre ziarști, pretext de vizibilitate pentru electoratul „de acasă“, dacă situațiunea permite. Cu voia dumneavoastră, voi trece această fază a Primei Lecturi la categoria „etapă procedurală semitransparentă“. Durează cam trei luni.

De obicei, Parlamentul are obiecții și aduce amendamente variantei înaintate de Consiliu. Dacă ei, șefii de stat sau de guvern, cad de acord, totul e în regulă, actul este adoptat. Dacă nu, el se întoarce spre Parlament, cu observațiile de rigoare. Intră în a Doua Lectură. Ea durează tot cam un trimestru. Dacă trece nemodificată, se duce la *Monitorul oficial*. Dacă Parlamentul consideră că varianta Consiliului este inacceptabilă, actul cade. Dacă avem de-a face doar cu diferențe de nuanță, ajungem la rediscutare între cele trei instituții. Asta înseamnă că textul revizuit se duce înapoi la Consiliu, cu notele de rigoare. După încă trei luni, există două variante: Consiliul zice *da* și documentul intră în vigoare (Comisia fiind abilitată să îl pună în aplicare și să urmărească introducerea, după caz, în legislațiile naționale). Consiliul, însă, poate să nu fie întru totul de acord, să mai cîrcotească pe anume prevederi.

Intrăm de acum în faza celei de-a Treia Lecturi, numită și „a Trialogului“. Acum este momentul încercării finale. Comisia participă la lucrări de pe poziția unui soi de moderator. De negociat, negociază Consiliul (reprezentanții intereselor Națiunilor) și Parlamentul (care își vede de Fericirea Cetățenilor). Toată afacerea durează cam două luni de la demararea lucrărilor. În cazul în care oricare dintre părți nu este mulțumită de rezultatul final, propunerea cade (în teorie). În practică, așa ceva nu prea se întîmplă. Comisia are grijă să retragă actul legislativ, în cazul în care se dovedește mult prea controversat. Nici această fază a Trialogului nu este transparentă pentru presă sau public, cu excepția unor insipide comunicate de presă, arareori preluate ca atare de media.

Ați înțeles mecanismul? Fie vorba între noi, e de-a dreptul imposibil de înțeles, de urmărit, de povestit publicului. În plus, cu excepția unor ședințe ale comisiilor Parlamentului și ale plenului aceleiași instituții, totul este transmis alegătorilor prin intermediul unor abili purtători de cuvînt și al unor solide departamente de comunicare. Tensiunea negocierilor - sarea și piperul politicii cu care sîntem obișnuiți în fiecare dintre țările noastre - este ascunsă cu mare grijă, de dragul păstrării unei aparențe a consensului general. Toată lumea știe că există interese divergente (naționale sau ideologice), dar acest fapt banal pentru o societate liberă este pudic ascuns printre rîndurile unor alambicate comunicări, scrise parcă în ciuda pasiunii și a interesului publicului.

Vin alegerile pentru Parlamentul European. Oamenii din Bruxelles vor deplînge iarăși o (previzibilă) slabă participare la vot. Vor spune că nu înțeleg dezinteresul pentru Marele Proiect European. Noi, în România, avem o vorbă: drumul spre iad este pavat cu bune intenții. Parafrazînd, aș zice că Onorabilele Instituții, (re)definite prin Tratatul de la Lisabona, pot avea cele mai bune idei privind pacea și prosperitatea noastră, a cetățenilor din statele membre. Necazul este că „ei“ au grijă de „noi“ într-un mod mult prea discret. Mult prea multe etape din mult prea complicatul proces decizional sînt mult prea confidențiale. Rezultatul este ceea ce unii numesc „deficit de democrație“. Adică o prea mică participare și implicare a europenilor în ceea li se întîmplă, *via* Bruxelles. În viața politică cu care sîntem obișnuiți, dacă un guvern face prostii sau are ghinion de-o criză economică globală, este schimbat. Vine o moțiune de cenzură sau apar niște alegeri anticipate. Executivul național poate fi schimbat în totalitate sau doar remaniat, în funcție de performanță.

De acum, noi, electoratul, îl vom alege (chiar și indirect) pe președintele Comisiei. Ce se va întîmpla, însă, dacă nu vom fi satisfăcuți de performanța lui sau a unuia dintre comisari? Cum vor putea fi ei schimbați? Cît de posibilă este o remaniere? Întrebările astea nu au un răspuns procedural. Ele nasc, însă, o reacție civică previzibilă: o absență cam mare de la urne.

Gabriel Giurgiu este realizator de emisiuni despre Uniunea Europeană, la TVR.

Acest articol a beneficiat de asistența Uniunii Europene, în cadrul unul grant oferit de Parlamentul European în domeniul comunicării. De conținutul acestui articol este responsabilă doar revista Dilema veche și nu se poate considera sub nici o formă că textul reflectă punctul de vedere al Uniunii Europene.

Proiectul BeEU 8 organizații mass-media pentru un Parlament (www.balcanicaucaso.org/BeEU) este cofinanțat de Uniunea Europeană.

 Like 26

☒ INREGISTRATI-VA PENTRU A RECOMANDA

 TIPARITI ARTICOLUL

 COMENTARII

 TRIMITETI PRIN E-MAIL UNUI PRIETEN

 RECOMANDATI

 ABONATI-VA PRIN RSS

PUBLICITATE

Rodica ZAFIU
Onomatopee

Interjecțiile și onomatopeele aparțin prin tradiție unei zone lingvistice mai puțin studiate. E de obicei o surpriză pentru un începător într-ale lingvisticii să descopere cum sunetele și zgomotele naturale, de pildă strigătele produse de animale, sînt approximate de limbile existente în feluri destul de diferite.

 citiți

Cu ochii-n 3,14

● Prezentînd o știre despre salvarea unor „urși beți“ - animalele fiind ținute captive într-un bar din Soci, unde li i se dădea alcool pentru amuzamentul clienților -, prezentatoarea a făcut o greșeală absolut onestă, spunînd că „rușii beți vor fi aduși la dezalcoolizare în România“. Acum, serios, de urși beți n-am prea auzit, dar de ruși... (S.G.)

● Am primit din Statele Unite un plic pe al cărui timbru era portretul lui Richard Feynman, cel care a pus bazele fizicii cuantice, considerat a fi cel mai important fizician din ultima jumătate de secol. Am răspuns acelei scrisori printr-un plic pe al cărui timbru românesc era o reproducere cu scena Nașterii Domnului. (M. C.)

 citiți